

Comentaris

per JOAN COMORERA, Secretari General del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

UNA VICTÒRIA FERRICA DELS IMPERIALISTES NORDAMERICANS - Sense debat, el govern franquista ha estat admes com membre de la U.N.E.S.C.O., organisme de les Nacions Unides. La Premsa botiflera, la premsa espanyola, han cantat victòria. Muen que Espanya ha guanyat una batalla transcendental. Espanya? Certament, no!. Espanya va ésser derrotada, va sofrir un atont, per bé que no transcendental. La delegació franquista representava al Sr. Franco i el seu règim feixista, terrorista, no a Espanya. En tot cas, i tampoc és veritat, és tractar d'una victòria franquista. No és el mateix, s'escriu a la premsa d'"orden y rando"? No, en veritat, no és el mateix, si no tot el contrari. "Espanya és Franco i Franco és Espanya, tanto monta monta tanto", afegixen. Son cridòries a tantes passotes la ratlla. Espanya ha caigut molt avall, més avall que el més disortat dels països negres, però encara és quelcom més que el senyor Franco i la seva patulcia de terroristes. L'Estat espanyol estava representat pels Governes en exili de la República i d'Euzcadi, pel President de la Generalitat de Catalunya, pels intel·lectuals que han col·laborat amb la U.N.E.S.C.O. des de l'inici, tots simbolitzats pel nostre gloriós Pau Casals. La delegació franquista és l'anti-Espanya, l'Espanya negra, inquisitorial, sepulcre blanquejat, de l'obediència de cadaver dels jesuïtes.

Una victòria franquista? El govern franquista és un país en mans dels imperialistes ianquis, provocadors de guerra. Ni més ni menys. Un país que els imperialistes ianquis han considerat oportú noure ara i no abans o després. Naturalment, en defensa de la llibertat i de la democràcia, d'una llibertat i d'una democràcia que Franco ens ha robat i ha enterrat en la fossa comuna dels dos mil·lions de morts. Es tracta, doncs, d'una evident victòria dels imperialistes ianquis. D'una victòria pirrica!

Recordem els fets.

Les comissions nacionals dels Estats Units, d'Anglaterra i de França recomanaren, per unanimitat, la no admissió del govern franquista. El text de la comissió francesa, en la qual no hi ha cap intel·lectual comunista, és característic, definidor. Va ésser preparat pels senyors Julien Cain, Jules Romains, Laugier, Cornaert, professor del Col·legi de França i representant de la Confederació Cristiana Francesa del Treball, La-vergne, president de la Federació de l'Educació Nacional i non senyor Blanquet, rector de l'Institut Catòlic de París. La Comissió pot homenatjar a l'"aportació d'Espanya a l'educació, a la ciència, a la cultura en el curs dels segles" i considera, però, que l'admissió de l'Espanya franquista en les circumstàncies actuals "no és oportuna i hauria d'ésser ajornada fins al moment en que es tindrà la convicció que els principis fonamentals de l'Acta constitutiva de la U.N.E.S.C.O. i de la Declaració universal dels drets de l'home no són reconeguts en l'esmentat país, especialment en allò que és referent a la reglamentació de l'ensenyament i a la lliure circulació de les produccions de l'esperit".

Oberta ja la Conferència, "Le Monde" -diari parisenc considerat com el portantveu oficial del Ministeri de Relacions Exteriors - del dia 14 de novembre, va fer la següent puntualització: "Totes les informacions anunciant que el govern francès emetria un vot favorable a Espanya, han estat categòricament desmentides. No acceptant cap responsabilitat important en les comissions i comitès nomenats ahir, França és reservada la possibilitat d'actuar molt lliurement en el moment de discutir-se l'admissió

de nous membres. Així s'afirma que la delegació francesa, d'acord amb la recomanació de la comissió nacional, prendrà la iniciativa d'una noció d'ajornament. Aquesta noció, podria trobar nombroses adhesions. Deixant per a una "data ulterior" el debat sobre l'admissió d'Espanya, la Conferència general evitaria perilloses tensions a l'interior d'un organisme en el qual nombrosos països acaben d'afirmar una esperença pel manteniment de la pau".

Torres Bodet, President avui dimissionari de la U.N.E.S.C.O., en el discurs inaugural, aludint clarissimament al govern franquista, va advertir solennialment: "El fet que la U.N.E.S.C.O., prengui les responsabilitats polítiques de la seva acció és una cosa. Seria, però, una cosa absolutament diferent que, per raons polítiques, la U.N.E.S.C.O., abandonés les regles morals i intel·lectuals que han d'inspirar la seva conducta".

Un veritable diluvi de protestes contra l'admissió del govern franquista inundà la Conferència. Protestes col·lectives i personals. Entre les col·lectives, citem: Partits comunistes i obrers, Federació Sindical mundial, Federació mundial democràtica de dones, Federació mundial de la joventut democràtica, Confederació internacional de Sindicats cristians, Internacional Socialista, Confederació internacional de sindicats lliures, Unió internacional de la joventut socialista, Secretariat professional de l'ensenyament, Unió internacional anti-racista, Assembla europea de la joventut democràtica, Lliga dels drets de l'home. Els governs en exili de la República i d'Euzcadi, El President de la Generalitat de Catalunya, els partits i organitzacions catalanes, bascos i espanyols, demostraren que l'admissió del govern franquista, negació absoluta dels principis de la U.N.E.S.C.O. i de la Declaració universal dels drets de l'home, seria renegar de la llibertat i de la democràcia, reformar l'esclavatge dels pobles hispànics, ignorar hipòcritament i cinic el caràcter feixista, terrorista, del règim de Franco i Falange.

La nota, però, més impressionant i demostrativa va ésser la que tinguérem l'honor de presentar nosaltres en representació de la Resistència Catalana. Aquesta nota va ésser coneguda en temps oportú i va merèixer l'aprovació entusiasta dels centres catalans i de milers i milers de catalans exiliats. Sabem positivament que aquesta presència de la Resistència Catalana produí en la mesura que fou coneguda, una emoció profunda en les delegacions. I no podia ésser d'altra manera, car l'argument central que donaven, era: com pot ésser admes a la U.N.E.S.C.O., organització internacional d'educació, ciència i cultura, organisme de pau, un règim com el franquista que persegueix sistemàticament la llengua i la cultura catalanes, que ha prohibit l'ús i l'ensenyament del català a l'escola i a l'institut, a les escoles tècniques i a la universitat, en la justícia i l'administració, en la banca, comerç i indústria, en la premsa, ràdio i cinema, que sotmet l'escassíssima literatura catalana - autoritzada per raons evidents d'especulació internacional - a la triple censura eclesiàstica, militar i falangista i a la qual l'imposen preus de venda altíssims que la fan inaccessible a la massa popular, que imposa als infants catalans el crim humà i pedagògic de l'ensenyament en llengua estrangera, que ha convertit els catalans, col·lectivament i personal, en éssers inferiors privats de tots els drets, de totes les llibertats, el règim que assassinà el President Martí Lluís Companys?

La vigília, encara, segons "Le Monde" del 16-17, "per tal d'evitar que la discussió emmetzini i perjudiqui els treballs de la Conferència, certes delegacions tracten de fer possible una noció d'ajornament".

Els imperialistes ianquis, però, votllaven. I, de sobte, després d'unes converses amb representants dels Estats Units i d'Anglaterra, no partidaris de l'ajornament, el govern francès canvià d'opinió i decidí votar per l'admissió sense reserves del franquisme. La nova actitud del govern francès liquidà l'afer. El govern franquista fou admes en les condicions de votació ja conegudes. I els delegats que votaren si, obeint un "orden y mando", signaren a l'ensoms l'acte de defunció de la U.N.E.S.C.O., car franquisme i mort són inseparables: a l'interior i a l'exterior.

Què succeï? Assatjat per problemes internacionals d'extrema gravetat, el govern francès entengué que calia una concessió "menor" als imperialistes ianquis? El senyor Franco ha fet concessions africanes i econòmiques? No tardarem en saber el preu pagat: preu de sang, preu crematístic, preu de major misèria.

Va ésser el govern franquista sense debat, a proposta de la delegació feixista del Perú. Amb l'excepció de les delegacions de Trujillo, el Franco de Santo Domingo, de Txiang-Kai-Xec, el Franco de Formosa, de Sygman Rhee, el Franco de Corea del Sud i un muntet d'altres peruans, la immensa majoria dels delegats acollí el resultat de la votació cap cot i silenciosa: amb silenci d'angor i de vergonya. Per què, sense debat? Justament, per què la delegació francesa i altres no l'haurien pogut resistir. Doncs en el curs del debat s'haurien llegit i la premsa hauria publicat el contingut de les protestes i, molt especialment, el document que varen presentar en nom de la Resistència Catalana. Per què, a l'acabament d'un debat franc i lliure, Franco no hauria estat adonés, malgrat l'ordre imperativa dels imperialistes ianquis, hauria servit d'argument la nota de l'ambaixador de Franco a París assegurant "la lliure entrada a Espanya de totes les publicacions de la U.N.E.S.C.O. destinades a aquest país"? No, car tothom sap que aquestes publicacions aniran de la frontera a la bassa. Hauria servit d'argument l'afirmació: "l'autonomia completa que gaudixen els establiments d'ensenyament francesos establerts a Espanya" demostra que existeix a Espanya "la llibertat d'ensenyament"? No, car d'ésser veritat, l'ambaixador ens parlaria de les escoles espanyoles i no de les franceses. Per altra part, el cinisme en una reunió d'homes conscients i enterats, no paga. L'admissió, doncs, sense debat, del govern franquista, ha estat l'expressió d'un sentiment contrari, anti-franquista, la gesta d'uns malaurats que no tingueren el coratge de dir no!, a una ordre deshonrant i fatal.

Efectivament, la crisi esclatà totseguit. En la divisió de Torres Bodet-mexicà fill de pare i mare catalana-per bé que és parla del presupost, cal creure, diu "Le Monde", que en el fons han estat determinants clares raons polítiques. La U.N.E.S.C.O. s'ha transformat "en una màquina burocràtica buida de sentit i d'eficàcia". I el president dimissionari, retificant la seva actitud, cridà en plena sessió: "he perdut la fè", barrejant el President, centenars de funcionaris dimitiren també. Les condicions nacionals, especialment la de França, s'han dislocat. I el nostre eximí Pau Casals, honor i orgull de Catalunya, dimiti de la secció musical. I després dels funcionaris i personalitats, els països. Polònia s'ha retirat de la U.N.E.S.C.O. i en la nota explicativa és diu: "La primera activitat de la U.N.E.S.C.O. ha fet ja apareixer una divergència flagrant entre els seus estatuts i la seva acció pràctica. La U.N.E.S.C.O., no solament no ha iniciat cap acció en favor d'una real cooperació pacífica i de canvis culturals entre les nacions, no solament aquesta organització no ha fet quasi res per la reconstrucció del patrimoni cultural en els països que han sofert sota la bàrbara ocupació de l'Alemanya hitleriana, si no que ha començat a esdevenir un instrument dócil de la guerra freda desformada per l'imperialisme americà contra Polònia i totes les nacions afectes a la pau". La U.N.E.S.C.O. és un instrument de lluita contra les cultures nacionals, la qual cosa posa en entredit la sobirania mateixa de les nacions". I acaba la nota polonesa: "L'admissió a la U.N.E.S.C.O. del govern del general Franco, ha estat el coronament d'aquesta activitat", i amb aquest gest, l'organització abandonà cínica-ment les apariències de democràcia, de pau i de cultura". És clar, que Txecoslovàquia i Hongria seguiràn l'exemple de Polònia. I, possiblement, alguna República llatino-americana.

En les activitats quotidianes i en les conferències futures dels buròcrates de la U.N.E.S.C.O., els autors i executors del pla d'enbrutiment espiritual, intel·lectual i moral de l'actual generació catalana, basca i espanyola, tindran veu i vot.

Nosaltres, però, també tindrem veu i vot un dia no llunyà i aleshores sabrem passar la factura als imperialistes ianquis.

=====

FRAGMENT

"Barcelona, 12 de desembre del 1952"

"El document a l'U.N.E.S.C.O. i el darrer número de "TREBALL" han provocat un enrenou fenomenal i una mobilització mai vista"

=====

10-1952

Interiorment, la base de l'internacionalisme proletari és la nació, i ho serà mentre les nacions no hagin acomplert la seva missió històrica. De la nació actual, la classe obrera n'és la columna vertebral i ha d'ésser-ne, per tant, la classe dirigent.

La Classe obrera, doncs, ha d'ésser nacional i internacional. Ha de tenir una teoria nacional pròpia i una conducta internacional de classe, i és amb la conjugació dels dos elements que la classe obrera comprendrà i practicarà l'internacionalisme proletari.

De teoria nacional i internacional, la classe obrera no més pot tenir-ne una: la que desenvoluparen i han aplicat Lenin i Stalin.

Abans de la primera guerra mundial imperialista, la socialdemocràcia va teoritzar i practicar un fals internacionalisme. Segons aquella equivocada interpretació del marxisme, per a ésser bon internacionalista calia llençar al fener la senyera nacional. Lenin i Stalin varen demostrar la falsetat teòrica d'aital concepció. I des de les primeres hores de la Revolució d'Octubre, Lenin, President del Govern bolsevic, Stalin, Comissari de les Nacionalitats, comprovaren en la pràctica la força i la raó del genial principi que ambdós elaboraren i aplicaren: "El problema nacional i colonial és part indissoluble del problema general de la revolució proletària".

Es l'experiència pregonada dels nostres dies.

Dos móns estan en lluita, dos camps s'enfrontaren: el camp anti-imperialista i de pau dirigit per la Unió Soviètica, el camp imperialista i de guerra dirigit per Estats Units de Nordamèrica, el món socialista i el món capitalista. En el camp anti-imperialista militen els països governats per la classe obrera, tots els partits comunistes i obrers, tots els sindicats no influenciats, manats o subvencionats pel Vaticà i el capital monopolista, tots els homes progressius que de debó lluiten per la pau i una civilització superior. En el camp imperialista estan els països encara explotats per la burgesia nacional i el capital monopolista internacional, els Franco, els Txiang-Kai Xec, els Sygman Rhee, els neo-nazis i els neo-feixistes, el Vaticà i els feudals Àrabs, totes les forces de regressió i de repressió. Els països del camp anti-imperialista avancen inflexiblement, la Unió Soviètica envers el comunisme, les democràcies populars envers el socialisme. Els països del camp imperialista, en la mesura que practiquen l'anti-comunisme i l'anti-sovietisme, van per viaranyes reaccionaris i cauen en l'abim del neo-nazi-feixisme, envers règims d'esclavització de la classe obrera, dels democràtes de tot matís, sense altra perspectiva que la catàstrofe incommensurable: la guerra contra la Unió Soviètica i les noves democràcies.

No és aquesta la tràgica experiència de la classe obrera catalana? No som, ja avui, mercat i carn de canó dels imperialistes ianquis?

I no és aquesta experiència la que ens assenyala el camí, el nostre camp? El camí de la solidaritat proletària, el camp de les nacions proletàries i dels germans que en els països capitalistes lluiten, com nosaltres, per la llibertat, per la democràcia, per la pau?

La victòria dels imperialistes ianquis, del camp imperialista, no seria la guerra i una més cruel repressió de classe, una perllongació indefinida i encara més inhumana del règim terrorista de Franco?

La Victòria de la Unió Soviètica, del camp anti-imperialista, no seria pau i llibertat treball i democràcia, liquidació de l'explotació de l'home per l'home, dels pobles febles per altres més forts, l'enfonsament indiscutible i irremediable del franquisme, via lliure per a reconstruir la vida nacional catalana, la convivència fraternal dels pobles peninsulars, la construcció de la Federació Democràtica de Repúbliques Hispàniques?

La classe obrera catalana no ha de dubtar. No dubtarà. I aplicarà sense defallències els dos principis bàsics de l'internacionalisme proletari: defensar o reconquistar la sobirania nacional, defensar incondicionalment la Unió Soviètica, del camp anti-imperialista, llur política de pau, de coexistència pacífica dels dos sistemes: el socialista i el capitalista.

=====

A proposta dels imperialistes ianquis i pel vot majoritari dels governs que els són fidels, el règim franquista ha estat admès a la U.N.E.S.C.O.. El vot majoritari d'aquest organisme ha estat, doncs, una nova prima a l'agressor, una prima a la supervivència feixista d'Europa. A més, aquest vot majoritari ha esdevingut, sense cap pal·liatiu, la demostració palesa que la posició de cada govern, de cada organisme, de cada persona, en relació al règim franquista, defineix, sense que rasti cap ombra de dubte, qui és democràtic sincer i serveix la democràcia i els drets nacionals dels pobles, i qui és feixista o neo-feixista i serveix el feixisme i les ambicions colonialistes de l'imperialisme. Qui serveix la pau i qui serveix la guerra. I és evident que desert feixista el règim de Franco fill de la guerra, que viu de la guerra i per a la guerra, opressor d'homes i de pobles, les delegacions a la U.N.E.S.C.O. que han votat pel seu ingrés han servit el feixisme i els que volen la guerra han fet un gran dany a la democràcia, als drets dels pobles i a la pau.

Com a catalana gelosa defensora dels drets nacionals de Catalunya, com a espanyola defensora de la democràcia hispànica, retenc testimoni del nostre patriòtic agraïment a les delegacions que han votat contra una tal admissió i a les persones estrangeres i nacionals que, havent sentit ferida llur honestetat de democràtics i de patriotes han donat per acabada llur col·laboració amb les tasques de la U.N.E.S.C.O.

Aquest fet hauria d'invitar d'una bona vegada a la reflexió, a revisar criteris i posicions certes persones del nostre país. Certes persones que es tenen per democràtics i potser en llurs sentiments ho són, però que s'entossudeixen a voler seguir trucant a les portes del Departament d'Estat dels EE.UU. i en sembrar il·lusions entre els nostres compatriotes sobre que el Departament d'Estat sigui el que haurà de donar una solució democràtica al problema del franquisme. Aquestes persones tenen l'obligació de saber on es troben els nostres amics i on els nostres enemics, i a més, dir-ho ben alt i ben clar. A aquestes hores no hi pot haver equívocs per ningú. Qui refusa el franquisme és un amic. Qui concilia amb el franquisme és un enemic.

Amb motiu de la proposta ianqui d'ingrés de Franco a la U.N.E.S.C.O., han sorgit de les esferes catalanes diverses manifestacions de protesta en defensa del nostre idioma i de la nostra cultura, en defensa dels drets nacionals del poble de Catalunya. Totes aquestes manifestacions són meritòries, independentment del resultat de la votació. Està en litigi una qüestió de dret i d'honor. I el dret i l'honor són permanents i no estan subjectes a les alternatives d'un any o d'una pèrdua, d'una minoria o d'una majoria més o menys circumstancial, més o menys arbitrària. El dret i l'honor es defensen independentment de tota situació de fet o de força. Aquest sentit, doncs, han tingut les diverses manifestacions de protesta que han sorgit de diverses esferes catalanes que s'han adreçat a la U.N.E.S.C.O. amb motiu de la proposició ianqui d'admissió de l'Espanya franquista a aquest organisme internacional.

Sigui'ns permès de destacar en primer lloc, per la seva vàlua excepcional, patriòtica i política la protesta que ha arribat a la U.N.E.S.C.O. provinent del nostre Secretari General, company Joan Comorera. És la veu de protesta que surt del cor de Catalunya mateix. Per la ploma del company Comorera ha arribat a la U.N.E.S.C.O. la veu autèntica de la clandestinitat combativa.

Hen de lamentar, però, que totes les veus de protesta que han arribat a la U.N.E.S.C.O. no s'hagin fet escoltar juntes. A part que el conjunt hauria donat un to més precís a la protesta, li hauria donat també un to més categòric i més contundent. Fins i tot, més eficaç. I invitem tots els catalans a reflexionar sobre la següent qüestió: la veu i l'acció unides de tots els catalans, de tots els espanyols, és allò que més temen Franco i Falange i els imperialistes ianquis, llurs protectors. Quan s'estableixin la veu i l'acció unides de tots els catalans, de tots els espanyols, seran l'arma

que ens donarà la victòria. I aquesta unió de veus i d'acció s'establirà el dia que tots els que sincerament volen acabar amb el franquisme deixaren en segon terme la simpatia o l'oposició que eventualment pugui tenir en l'àmbit internacional la causa antifranculista. El dia que tots posarem en primer lloc de les nostres preocupacions la tasca de mobilitzar totes les energies de les forces nacionals de Catalunya, d'Espanya en general, entorn de la causa antifranculista, de la causa de la República i de les llibertats nacionals de Catalunya, car aquesta és la causa de tots, les simpaties internacionals envers la nostra causa augmentaran en amplitud i intensitat. Per consegüent, el suport envers el franquisme en serà debilitat. En bé de tots, cal acabar amb la nostra dispersió actual i fer el centre aglutinant de tota l'interior combatent del nostre país. Les institucions republicanes, Govern basc i Generalitat de Catalunya compreses, podrien i haurien de jugar un paper important, potser decisiu, en aquesta empresa salvadora.

Car tots hem de preveure que l'entrada de Franco a la U.N.E.S.C.O. és el primer pas que els imperialistes llaunics han assolit en el camí de l'admissió de Franco a tots els organismes dependents de l'O.N.U. i a l'O.N.U. mateixa. És probable que els agents del Departament d'Estat ara intentaran "suavitzar" la irritació que ha produït entre llurs "amics" catalans i espanyols el vot majoritari de la U.N.E.S.C.O. per l'admissió del franquisme. És la tècnica coneguda, Tècnica emprada sempre que s'ha donat una prima a l'agressor. És la tècnica de dir que la "prima" s'ha donat per a salvar la democràcia i la pau. Tècnica que certs "demòcrates" practicaven envers Hitler i Mussolini quan aquests malvats envaïen i destruïen pobles enters. I tothom sap que la democràcia fou salvada a desgrat de certs "demòcrates", amb les armes a la mà, en una guerra - i quina guerra! - que ens fou imposada.

Franco és fill de Hitler i Mussolini. Catalunya es troba opresa pel franquisme en tant que poble i en tant que nació. El vot majoritari de la U.N.E.S.C.O. favorable a la proposició dels imperialistes llaunics equival a legalitzar el franquisme i totes les seves malventats. Aquesta és la veritat sense embuts.

I el drama mundial encara està en la memòria de tots.

I el drama del nostre poble encara no ha acabat! Acaben-ho doncs, anarregant el franquisme amb la veu i l'acció mancomunada de tots.

=====

RESPOSTES REBUDES DESPRES DE LA TRAMESA PER PART DEL NOSTRE SECRETARI GENERAL, COMPANYY JOAN COMORERA, EN NOM DE LA RESISTENCIA CATALANA, DEL DOCUMENT ADREÇAT A LA U.N.E.S.C.O.

Senyor:

Estic encarregat pel Director General d'acusar rebut del comunicat que li heu adreçat amb data 10 de novembre del 1952.

D'acord amb la decisió adoptada pel Consell Executiu de l'Organització el 14 de novembre, el Director General ha lliurat el text de la vostra carta al coneixement del President de la Conferència general.

Us prego d'acceptar, senyor, la seguretat de la meua consideració distingida.

París 18 de novembre del 1952

(Signat)

Andreu de Blonay

Cap del Servei de les Relacions Exteriors

Frades 27 de novembre del 1952

Benvolgut compatriota:

Li agraeixo la tramesa de la còpia del document enviat pel senyor Joan Comorera al Director General de la U.N.E.S.C.O.; per la meua part, a més de dimitir del càrrec de membre de la secció musical, també he intervingut en altres gestions destinades a evitar el que malauradament no ha estat possible evitar.

El saluda ben cordialment

(Signat) PAU CASALS

AJUT A TREBALL - Han rebut les següents quantitats: G. Josep Miró, 3.000 pessetes, Nuri, 60.- Mercé, 30.- Síria, 25.- Guinera, 25.- Corea, 25.- Obrers, patriotes, ajudeu-nos.